

[Leif Hermann]

Hvad er det for et behov for modernisering og højteknologi, som stråler ud af de sætninger, jeg har citeret fra justitsministerens fremsættelsestale? Jeg forstår det ganske enkelt ikke, og jeg forstår da navnlig ikke, at Det Radikale Venstre har kunnet være med til at skrive under på noget sådant.

Lad mig afslutningsvis sige, at jeg kan tilslutte mig Socialdemokratiets ønske om, at vi også tager transportproblemet op. Det transportproblem har vi jo beskæftiget os med, før Det Radikale Venstre kom med i regeringen, i et godt og intenst samarbejde med den radikale retspolitiske ordførers forgænger, hr. Bernhard Baunsgaard. Jeg håber da, at det er muligt at få taget dette spørgsmål op igen som led i behandlingen af krigsmaterieforslaget – eller må vi erkende, at så længe Det Radikale Venstre sidder i regering, har radikale mærkesager på dette område intet at sige?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nu er der jo utrolig mange ting, som hr. Leif Hermann ikke kan forstå, og jeg er ikke sikker på, at han kan forstå, selv om jeg prøver at forklare, men lad mig da prøve at give en forklaring.

Det er i og for sig kedeligt, at forslaget hedder forslag til lov om krigsmateriel, for hvis man ikke tænker sig særlig meget om, så kan man tænke, at det er materiel, der kun kan anvendes til at føre krig, til at slå mennesker ihjel, og så kan jeg delvis forstå hr. Leif Hermanns argumentation.

Men krigsmateriel er jo også alt det materiel, vi har haft her i Danmark de sidste 40 år. Det er Standard-flex, det er Karl Gustav, det er F-16 fly osv., altså materiel, som ikke er købt til at gøre krig, men som der er investeret i for at sikre fred og frihed, og det er lykkedes.

Det er den slags materiel, som vi kan håbe på – og som jeg også tror på – at vi i fremtiden kan fremstille mindre af, fordi verden udvikler sig i den rigtige retning. Men jeg synes altså ikke, der er noget som helst galt i at investere i og samarbejde om materiel, som er med til at sikre, at man kan bevare sin frihed og selvstændighed. Jeg synes heller ikke, der var noget galt i, at modstandsbevægelsen under 2. verdenskrig søgte at skaffe sig geværer, stenguns og pistoler for at kunne befri Danmark fra en besættelse.

Så krigsmateriel kan altså lige så vel være fredsmateriel, og det, vi vil investere i og samarbejde om, det er fredsmateriel.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg har nu aldrig rigtig opfattet et F-16 fly som noget, der var fredsmateriel. Jeg har været på besøg på flyvestation Karup. Dér har de sådan nogle Drakenjagere, tror jeg de hedder – og jeg må indrømme, jeg ikke er så stiv i terminologien, muligvis har de også haft et par Karl Gustav'ere, som hr. Helge Adam Møller nævnte – men ligefrem opfatte det som fredsmateriel, det har jeg ikke gjort.

Der var heller ikke nogen i Karup, der gjorde mig opmærksom på, at det var beregnet som fredsmateriel. Det eneste fredelige ved Draken og F-16, som de nævnte, var, at de også kunne bruges til overvågning af skibe, der ulovligt slap olie ud i danske farvande. Jeg forstår bare ikke rigtig, hvorfor man skal have en lov, der særligt tager stilling til, om man må producere udstyr her i landet til fly, der overvåger olieudslip.

Hele den snak om, at det her er fredsmateriel, og at det er noget, som man har sikret vores fred med, er jo i realiteten stadig væk det samme hyl fra den verden, der er ved at forsvinde. Jeg synes, at det er på tide, at Det Konservative Folkeparti besinder sig på, at vi nu befinder os i en ganske anden periode, en periode, der ikke har behov for investeringer af den karakter, som lovforslaget lægger op til, en periode, der ikke har behov for produktudvikling på dette område, uanset om man kalder det for krigs- eller fredsmateriel.

Jeg vil godt complimentere justitsministeren med, at han dog stadig væk kalder loven for en krigsmateriellov. Næste gang bliver det måske, hvis forslaget ikke kommer igennem, en lov om produktion af fredsmateriel. Så er absurditeten komplet.

Bjørn Elmquist (V):

For ganske nylig havde vi en forespørgselsdebat til industriministeren om de såkaldte COCOM-regler, og den handlede om muligheden for landene i Central- og Østeuropa samt Sovjetunionen for at samhandle med lande i Vesten, uden at man kom ind på overførsel af teknologi, som man af forskellige årsager, her-